

Konec sportovní hvězdy

Většina z nás zná ze svého okolí několik, ne-li bezpočet případů zmařených a promrhaných talentů lidí, kteří pod vlivem různých náhod a okolností, někdy jen vlastní vinou, pošlapali své štěstí a jejichž slibně se vyvíjející kariéra dospěla k dramatickému zlomu. Kde a kdy přesně začal tento příběh zmařeného života nadějného sportovce, se už asi přesně nikdy nedozvíme. Možná to netuší ani on sám.

Případ začal v roce 2015 poněkud nedůvěryhodným oznámením mladé ženy. Onoho červnového odpoledne přišla dívka na mobilní telefon SMS zpráva od jejího expřítele Davida. Rozešla se s ním teprve nedávno a mladík to nesl poměrně těžce. Neustále se tvrdosíjně dožadoval její pozornosti. Telefonoval jí, nadbíhal, citově ji vydíral. „Musíš, MUSÍŠ mi zavolat. Už NEMŮŽU dál!“ stálo tentokrát v esemesce. Znělo to zoufale a beznadějně, a tak se Kateřina nechala už poněkolkáté obměkčit a Davidovi zavolala. Nezvykle tichým hlasem jí sdělil šokující zprávu: „Zabil jsem babičku a dědu.“ „Zase jsi pil, co?“ prohodila Katka našťavaně. „Počkej! Já jsem to vážně udělal!“ teď téměř vykřikl stále přiškrceným hlasem David. „Už mě neotravuj, prosím,“ rázně ukončila dívka rozhovor. „Jdi do prdele!“ zaslechla ještě před tím, než telefon položila.

Nenávistný tón v Davidově hlase se tentokrát mísil s naléhavostí a současně s náznakem jakési nedefinovatelné paniky. Kateřina bez hnutí hleděla na displej mobilu. Něčemu takovému prostě nemohla uvěřit. Byla přesvědčená, že si její bývalý přítel vymýšlí, jen aby si ji znovu připoutal k sobě.

Po chvíli jako ve snu vyťukala na klávesnici svého mobilního telefonu číslo svého známého. Pracoval u policie. Informaci, kterou mu předala, policista taky příliš nevěřil.

„Neblázní, Káčo, někde chlastal a vymýšlí si, aby byl zajímavý,“ vyhodnotil situaci. Ale nějak mu to nedalo.

„Co když je to pravda?“ honilo se mladému začínajícímu policistovi hlavou.

Pro jistotu se rozhodl oznámení prověřit. Byl právě ve službě a trvalé bydliště Davidových prarodičů spadalo pod obvodní oddělení, na kterém sloužil. Nebylo to daleko. Netrvalo dlouho a stál se svým služebně zkušenějším kolegou u dveří bytu Davidových prarodičů. Stále ještě byli oba přesvědčení, že jde o planý poplach. Zvonek se několikrát rozdrnčel, ale vchodové dveře zůstávaly zavřené. Odpovědí bylo pouze ticho. Přítomnost uniformovaných policistů postávajících v chodbě domu neunikla očím zvědavých sousedů. „Od včerejška jsme je vůbec neviděli,“ hlásil postarší manželský pár.

„Co teď? Vrazit dveře?“ Zákon to ve výjimečných případech umožňuje. „Ale je to skutečně tento případ? Co když to bude blamáž?“ dohadovali se policisté.

Jakýsi šestý smysl jim však napovídal, že tady skutečně něco nehraje. Dlouho se nerozmýšleli a za pomoci přivolaných hasičů do bytu vnikli. Už ode dveří se přítomným naskytl otřesný pohled. Byt byl i na těch nejnemožnějších místech potřísněn neobvyklým množstvím krve. Uvnitř bytu se nacházely dvě mrtvolky. Scéna jako vystřižená z hororu.

„Tohle není pro nás, kámo, voláme kriminálku.“ Na první pohled bylo jasné, že starší manželský pár rozhodně nespáchal sebevraždu ani nezemřel přirozenou smrtí. Krátce nato už operační důstojník vysílal na místo specialisty. O půl hodiny později potvrdil násilnou smrt i přivolaný lékař. „Pěkná řezničina, pánové. Vypadá to na nůž. Uvidíme, co nám řekne pitva.“

Kriminalisté měli plné ruce práce. Ohledání místa činu, pečlivé zajištění stop. Udělat chybu hned na začátku by se mohlo vymstít.

Zatím bylo z místa činu jasné pouze to, že Davidova babička byla nalezena mrtvá v ložnici a zohavené tělo jejího manžela leželo v obývacím pokoji. Domněnka, že rány na těle seniorů způsobil vrah nožem, zesílila poté, co kriminalisté objevili vražednou zbraň pod rohožkou bytu. Na kuchyňském noži s dvacetimetrou čepelí byly zřetelné skvrny, s největší pravděpodobností od zaschlé krve. Dveře od bytu byly nepoškozené. „Byl to zřejmě někdo, koho znali, a otevřeli mu. Mohl mít taky klíč od jejich bytu.“ U manželské postele v ložnici našli policisté násilně vypáčenou skříňku. „Kdo si doma běžně zamyká noční stolek?“ napadlo jednoho z nich. Tato stopa naznačovala možný loupežný motiv činu.

Přestože se tomu zprvu kriminalisté zdráhali uvěřit, po vyhodnocení prvotních poznatků se jevil zcela logicky jedním z podezřelých právě vnuk zavražděných David.

Detektivové se zaměřili na šetření v domě a také v blízkém okolí. Potřebovali urychleně zjistit co nejvíce informací.

Vyšetřovatelé se tak dozvěděli, že mladík s prarodiči v bytě už nějakou dobu bydlí. A také to, že u babičky a dědečka našel vnuk útočiště poté, co se nepohodl se svou matkou. Víceméně veřejným tajemstvím bylo i to, že se z Davida, nadaného fotbalisty, stala zkrachovalá existence. Mladý sportovec, o jehož výkonech se ještě před nedávnem mluvilo v laické i odborné veřejnosti v superlativech, podlehl démonu zvanému alkohol. Zahodil kariéru nadějného fotbalisty, dost možná i evropské úrovně, a věnoval se zábavě a bujarým večírkům. Dostatečné množství indicií na to, aby mohl být považován za hlavního podezřelého.

„Najít a vyslechnout,“ zněl pokyn šéfa vyšetřovatelů.

Zdánlivě jednoduché. Ale jen zdánlivě. Veškeré pokusy o nalezení a zadržení podezřelého selhaly. Od okamžiku, kdy bývalá přítelkyně přijala Davidův telefonát, se po mladíkovi „slehla zem“. Nebyl na žádném vytipovaném místě. Mobil však měl stále aktivní.

Čas neúprosně běžel. Od dvojnásobné vraždy uběhlo dlouhých 48 hodin. Nikdo z vyšetřovacího týmu se během těch dvou dní pořádně nevyspal. Ale tak už to ve službě chodí. Bylo potřeba jednat rychle. Brutální vrah běhal na svobodu a nedalo se vyloučit, že hrůzný čin zopakuje.

Po vyhodnocení psychologických aspektů události detektivům nezbylo než zariskovat. Vytočili Davidovo telefonní číslo. Telefon vyzváněl. Doba se zdála nekonečná. Pak se ale volaný ohlásil. Hovor s podezřelým probíhal za přítomnosti policejního psychologa.

„Potřebujeme Vaše svědectví, někdo zabil Vašeho dědečka a babičku,“ uklidňujícím hlasem přesvědčoval David ke spolupráci zkušený policista. Nesměl vzbudit ani stín pochybnosti, že je mladík v jejich „hledáčku“, coby osoba podezřelá z vražedného útoku. Po chvíli váhání David připustil, že se můžou sejít. Měl však podmínku. K setkání musí dojít mimo policejní služebnu. Třeba na benzince. Nakonec se tedy dohodli, že se sejdou na jedné z benzínových čerpacích stanic v okrese Prostějov.

„Pánové, a teď fofr, jde se na to...“ rozhodil úkoly šéf mordparty. Bylo nutné v rekordně krátkém čase zabezpečit okolí menší benzinky na Prostějovsku tak, aby podezřelý neměl šanci z místa uniknout. A taky stoprocentně zajistit bezpečnost případných náhodných kolemjdoucích. Mladík byl ve svém počínání velmi nevyzpytatelný a nedalo se vyloučit téměř nic. Neméně důležité bylo udržet připravovaný zákrok v naprosté tajnosti.

„Jestli se nám u benzinky začnou motat novináři, tak jsme v háji,“ obávali se detektivové vyzrazení plánované akce. Proniknutí informace do médií by vše jen zkomplikovalo. Sebensí rozruch by mohl vyplašit podezřelého. Nebylo by to ostatně poprvé.

Nastal den „D“. David se vydal na smluvené místo.

„Nikde ani živáčka,“ pomyslel si trochu naivně. Kráčel pomalu, jen se občas plaše ohlédl. Zákrok proběhl nečekaně a bleskurychle. Na rukou mu zaklapla pouta. Ani se nestačil bránit. „Tak, a pojedeme k nám,“ oznámil mu stroze jeden z kriminalistů. Během chvilky s pouty na rukou na zadním sedadle policejního vozu začal zjevně zaskočený

mladík vypovídat. O několik hodin později už ale tak sdílný nebyl. Lezlo to z něj jako „z chlupaté deky“. Skutek nepopíral, ale svou vinu se snažil zlehčovat.

„Nevím, proč jsem to udělal. Byl jsem na dně, nechte mě být,“ zatvrzele opakoval. Několikrát zaznělo, že na vině je jeho rozchod s přítelkyní Katkou.

Okolnosti, které předcházely tragické události, vyplouvaly postupně na povrch. Kriminalisté vyslechli řadu osob majících k Davidovi nějaký vztah. Byla to především jeho expřítelkyně Kateřina, rodiče, sousedé, ale i přátelé a známí z jeho soukromého i sportovního života. Důsledným zmapováním mladíkova života se kriminalistům pomalu rýsoval pravděpodobný motiv činu. David byl skutečně nadějným sportovcem a žádaným artiklem na trhu mladých fotbalových talentů. Brzy ale začal holdovat alkoholu. A neznal míru. Časem začal bez vážnějších příčin napadat své okolí a nerozpakoval se vztáhnout ruku ani na svou matku. Jeho agresivita šla tak daleko, že se při jedné z mnoha hádek pokusil vyhodit ji z okna. Ani jeho vztah s přítelkyní, jejíž láskou se tolik zaklínal, zdaleka nebyl růžový. Kateřina v počáteční zamilovanosti propadla jeho kouzlu, rychle však ze svého snu procitla. To když za ní David čím dál častěji přicházel opilý. Počáteční velkou lásku plíživě nahradil strach. Strach z toho, jak se bude David chovat po návratu domů. Jeho láska se nějak vytratila. I jí totiž začal nadávat, psychicky ji vydírat a nakonec i fyzicky ubližovat. Do protokolu mladá žena uvedla, že se David pod vlivem alkoholu stával nevypočitatelným a agresivním. A jeho agresivita se, bohužel, začala objevovat, i když byl střízlivý. A to byl důvod, proč dívka se svým přítelem vztah ukončila.

Soužití s kdysi nadějným fotbalistou bylo neudržitelné i pro jeho matku. Mladík se nakonec musel z domova vystěhovat a požádat o poskytnutí útočiště své prarodiče. Babička s dědečkem měli pro svého vnuka slabost, a byli tak v tu dobu jediní, kteří ho ještě vzali na „milost“. Stále ještě věřili v jeho nápravu. Ale i tam začalo docházet čím dál častěji ke sporům. Důvodem bylo Davidovo přílišné holdování alkoholu. Přestože jim sliboval, že „tentokrát je to opravdu naposledy“, slib nikdy nedodržel. Opakovaně se opíjel. V podstatě pořád. Kdykoliv přišel k nějakým penězům.

Vyšetřovatelé se detailně zaměřili na to, co zadržený dělal bezprostředně po vraždě. Ke svému překvapení zjistili, že během oněch dvou dnů mladík navštívil několik nočních klubů na Prostějovsku. Hojně si užíval s prostitutkami, notně popíjel a hostil náhodné známé. Jako muž velkého světa platil veškerou útratu. Mladík, který do té doby rozhodně neoplýval značným množstvím financí, najednou „rozhazoval, kde se dalo“.

Svědci se při výpovědi do protokolu shodli, že David v opilosti blábolil něco o tom, že provedl něco hrozného. „Všichni se budete ještě divit, kdo jsem,“ pronesl prý také. Vyšetřovatelům se podařilo snadno prokázat, že peníze, kterými mladík platil svou dvoudenní „divokou jízdu“, pocházely z násilné vypáčené skříňky v bytě prarodičů. Důchodci v ní měli uložené své celoživotní úspory a před vnukem ji z pochopitelných důvodů zamykali.

Na řadu přišla rekonstrukce činu. David hned v úvodu procesního úkonu vyšetřovatelům sdělil, že si pamatuje, co dělal. Ale proč to udělal, že neví. Zopakoval tak prakticky svou prvotní výpověď. Policistům pak ukázal, jak nejprve škrtil babičku, a když se mu to nedařilo, ubodal ji. Vzápětí napadl i dědu. Tomu chladnokrevně podržl hrdlo.

Vyšetřovatelé teď měli nezpochybnitelné důkazy, že se skutečně jedná o „jejich vraha“. Způsob vražedného útoku se zcela shodoval s mechanismem zranění, který odhalila soudní pitva. V tu dobu už měli vyšetřovatelé k dispozici i další vypracované kriminalistické expertizy. Znalecké posudky z daktyloskopie a dalších oborů jednoznačně potvrzovaly prvotní verzi doznání obviněného. Obviněný putoval do vazby.

Důkazní materiál bylo ještě potřeba doplnit o odborné posudky z odvětví psychiatrie a klinické psychologie. „Duševní porucha nebyla shledána,“ zněl výrok odborníků. „Muž je za své činy plně odpovědný.“ Psychologové charakterizovali obviněného jako labilního, vztahovačného a podezřavého. Z podrobné znalecké zprávy dále vyšetřovatelé vyčetli, že se jedná o tzv. přenesení afektu. Znalci tak nepřímou potvrdili mladíkovu verzi, že čin spáchal kvůli rozchodu se svou přítelkyní. Svou agresi přenesl bohužel na ty, kteří mu byli nejbližší a kteří se mu pokoušeli pomoci. Překvapivý byl pro samotné kriminalisty závěr, že v době spáchání činu nebyl mladík pod vlivem alkoholu ani drog.

I přes snahu obhájce vyvrátit verzi vyšetřovatelů, popřípadě zmírnit vinu obviněného, stanul nakonec mladík před soudem s obžalobou z dvojnásobné vraždy. Přitěžovala mu navíc okolnost, že jednoho z prarodičů měl zavraždit zvlášť trýznivým způsobem a druhého po předchozím rozmyslu.

Senát krajského soudu se nakonec jednoznačně přiklonil k verzi předložené žalobcem a mladíka za brutální a zcela zbytečnou vraždu blízkých odsoudil k trestu odnětí svobody na dvacet čtyři let. Verdikt nižší instance definitivně potvrdil i Vrchní soud v Olomouci.

